

Пісня (1965)

Вінграновський Микола Степанович

Грім грому, блискіток аркани,
І ядра хмар, корогви неба змерклі.
Тремтять з відбитими ногами і руками
Козацькі черепа під Берестечком в церкві.

Тремтять козацькі черепа в зовиці,
Звуть-кличуть ноги свої, руки і шаблі,
І коней кличуть, порох і сулиці,
Себе — живих — звуть-кличуть із землі.

Та не біжать їм коні із долини,
І порох змок, з очей-калиновіть.
Вони ж кричать, бо голос України
Вчувається в кривавищі століть.

Грім грому, хмари сріблом куті,
Сум'яття дум, у серці крик сичів...
Мовчать козацькі черепа забуті
Під Берестечком в церкві уночі.

1965

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/pisnia